

## Моите граници

Живеем в свят пълен с ограничения, прегради и пречки и това ни е добре втъплено от деца. Отлично са ни познати репликите „знай си границите“ и „всичко си има някакви граници“, които можем да обобщим в няколко по-прости, но не толкова често използвани изрази със същото значение, но по-откровени: „затваряй си устата“, „знай си мястото“, „дори да потъпкват теб и твоите идеали, не се обаждай“. Обичаме да повтаряме тези неща на децата ни, на приятелите и семействата ни, или на когото и да било, който се опитва да ни се изпречи. Обичаме да поставяме хората на „мястото“ им, което ние сме определили - по нашия мироглед и по наши разбирания, да им обясняваме, какво могат и не могат да правят, за какво могат и не могат да мечтаят и какво мнение могат и не могат да имат. Докато не заличим напълно индивидуалността и изтръгнем от корените собствения замисъл и поставим в клетка от остарели и грозни идеи, общоприети мнения и пропилен мечти „свободата“ на словото. Да накараме всички с различно мнение да играят най-странната и болезнена игра: мълчанка.

За съжаление много хора вярват в това, което им се казва и втъпва неспирно и снижават своите стандарти за собствените си мечти, само защото някой се е опитал да ги засегне, да ги нарани и да им обясни „границите“ на мнението им, или дори просто защото ги е страх. Усещат напрежението в гърдите си и с пресъхнали гърла се опитват да раздвижат гласните си струни, за да промълвят нещо различно, нещо нечувано до сега, но уви езикът е вързан на възел - от страх и неразбиране, още от ранна детска възраст не издава, нито звук. И започваме сами да се ограничаваме и притискаме. Така ние, рано или късно, ставаме тези, които се адаптират към това мнение и го приемаме, като свое, само за да станем част от стадото и да се впишем, в мълчанието и границите. А да се впишеш от кога означава, че си щастлив?! Говорим за това как света, в който живеем е сив и тъжен и после какво?! Отиваме и вземаме съвети от сивите и тъжни хора от същия този свят, който ненавиждам дълбоко в себе си и след време се чудим, как животът ни е станал толкова монотонен и нетърпим, но не се чудим: „Как се отказах от онова, което исках толкова много?!“. Нима смятаме, че нямаме шанс и не струваме - мечтите ни и идеалите ни, че не заслужаваме радост, а струва онова, което виждаме как убива ентузиазма на хората всеки ден и ние заслужаваме същото, само защото сме решили да вземем мижав съвет от мижав човек, с мижав живот, но висок тон. Думите, забили се в съзнанието ни, ни обезкуражават, всеки изминал миг и малко по малко, цветовете на съзнанието ни избледняват и, вече не виждаме, като преди. Ярките багри се превръщат в осивели и избледнели тъжни тонове, не чуваме звънливия глас на мечтите ни, той все повече и повече се отдалечава от нас и напомня само на едно чуждо и неясно ехо. Притъпени са всичките ни сетива до там, че ние сме глухи, неми и слепи и сме хванали за ръка предразсъдаците и извехтелите идеи да ни водят, на къде - не знаем. И просто така пропиляваме дните си, като една послушна овчица, част от стадото - без цел, без мисъл, без щастие... А трябва ли да е така?! Трябва ли да си го причиняваме?! Знаем, че няма надежда в обществото, в хората, в душите им, но това означава ли, че няма и в нас?!

НЕ! Има надежда за нас и тя идва отвътре, от нашето сърце и нашето съзнание, нашите вярвания, мечти, идеали, мнения и всичко лично и автентично, а не общо и масивно, там се крие щастието, там се крие истинското. Никога не е късно да изберем себе си и да забравим чуждите „граници“. Да позволим на съзнанието и мечтите ни да

са безгранични, защото само тогава ще се докоснем до самите нас, до нашето лично щастие. То ще остане непокътнато и чисто, само тогава, когато спрем да се ограничаваме с общоприетото мнение - мнението на стадото. Не трябва да се отказваме от себе си, ако имаме дори най-малкия шанс, да се докоснем до радостта, защото от най-малките искри се запалват най-големите огньове.

Моля ви само за едно, следващия път, когато някой се опита да ви постави на „мястото ви“ и да ви покаже „границите си“, внесете малко цвят и разнообразие в този сив човек с монотонно ежедневие и му покажете, че вашите мечти нямат място в грозния му свят, а граници за свободата, щастие и целите ви не съществуват. Няма място за страх във вашия живот.